

Lausannebevegelsens struktur, organisasjon og framtidsplaner

AV BENT REIDAR ERIKSEN

En av oppgavene for Thailand-konferansen (COWE) var å drøfte Lausanne-bevegelsens struktur og organisasjon og legge opp retningslinjene for fremtiden. En spesiell kommisjon med ca. 60 medlemmer ble oppnevnt til å utarbeide et forslag som skulle framlegges i plenum. Denne kommisjonen arbeidet parallelt med minikonsultasjonene. Et første utkast ble lagt fram for alle delegatene og drøftet i regionale grupper. På bakgrunn av reaksjonene fra disse og andre skriftlige kommentarer ble et revidert utkast lagt fram og vedtatt på konferansens nest siste dag.

Dette vedtaket har ikke bindende virkning for den internasjonale hovedkomiteen (LCOWE). Offisielt er denne 7-siders rapporten å forstå som råd til LCOWE. Men på bakgrunn av den enstemmige tilslutning fra en så stor og representativ gruppe som delegatene i Thailand representerte, må rapporten forstås som et avgjørende dokument for Lausanne-bevegelsens selvforståelse og framtidsplaner. Rapporten bærer overskriften «Samarbeid i verdensevangelisering» (Cooperation in World Evangelization).

Hovedkommisjonen for samarbeid var igjen delt opp i seks undergrupper. Den første hadde Tom Houston til formann og drøftet vurderingen av hva Lausanne-bevegelsen hadde utført og analyserte styrke og svakhet. Den andre gruppen tok for seg forholdet til andre organisasjoner og bevegelser. Formann her var David Gitari fra Kenya. Michael Cassidy var leder av gruppe tre som behandlet forholdet mellom kirker og misjonsselskap/organisasjoner. Den fjerde gruppen hadde temaet kirke-misjon med Theodore Williams som formann. Stanley Mooneyham var formann i gruppe fem som la fram forslag om ressurser, personell og økonomi, mens Sigurd Aske hadde lederansvaret for underkommisjonen om kommunikasjon.

Fra Norge var Kirsti Mosvold med i undergruppe fire og Bent

Reidar Eriksen i gruppe en. I alle undergruppene var det god spredning med representanter fra forskjellige kirker og geografiske områder. Formann for den samlede kommisjonen var den amerikanske pinsevennlederen T. Zimmerman med gen.sekr. i den internasjonale studentlagsbevegelsen (IFES), Chua Wee Hian, som koordinator og sekretær. Blant forberedelsesdokumentene for kommisjonen forelå en 6-siders teologisk betenkning av John R.W. Stott om samarbeid og enhet i bibelsk belysning. Tom Houston hadde også en større intervjuundersøkelse for å skaffe bakgrunnsmateriale til gruppe en.

Hovedkonklusjonen i sluttrapporten er at den internasjonale Lausanne-komiteen på 50 medlemmer bør fortsette som hittil. Det er altså denne komiteen som offisielt er Lausanne-bevegelsens styrende myndigheter. I prinsippet er komiteen selvsupplerende, men det ble presisert behovet for at komiteen får en bredere geografisk og kirkelig representasjon. I denne presiseringen ligger ønsket om å få sterkere innflytelse fra Den tredje verdens kirker og færre nord-amerikanske representanter. På et møte i hovedkomiteen i umiddelbar forlengelse av Thailand-konferansen ble Leighton Ford gjenvalgt som formann. Fra de nordiske land sitter rektor Agne Nordlander fra Uppsala som representant. Ellers ble det henstilt til hovedkomiteen å få med flere kvinner, men dette blir ikke sagt direkte i sluttvedtaket.

Det ble videre vedtatt at bevegelsen ellers bare skal ha et lite generalsekretariat. Det presiseres at lederen for dette kontoret først og fremst skal være åndelig inspirator mer enn bare administrator, noe som passer godt på den nåværende generalsekretæren, Gottfried Osei Mensah fra Ghana. Dette kontoret ligger nå i Nairobi, men blir antagelig flyttet til London i nær framtid av økonomiske og praktiske grunner. Hovedkontoret vil heretter også omfatte kommunikasjonsavdelingen, med ekspertise på flere språk. Hittil har informasjonskontoret holdt til i USA og Canada. Kontoret vil få beskjedne kår. En legger bevisst opp til å holde det organisatoriske på et så beskjedent nivå som mulig for ikke å bygge opp en ny byråkratisk verdensorganisasjon. Totalt regner en med et årsbudsjett på ca. US \$ 250.000, hvilket vil si en reduksjon i forhold til nåværende budsjett. Det understrekes i flere sammenhenger at Lausanne-bevegelsen ikke selv skal drive evangelisering, men fungere som katalysator og inspirator for kirker, misjoner og enkeltpersoner for bedre å nå verden med evangeliet.

Et viktig punkt under drøftingene i kommisjonen var en invitasjon fra World Evangelical Fellowship (WEF) til LCOWE om at komiteen skulle integreres i WEF som en spesialgruppe for evangelisering eller omgjøres til WEF's kommisjon for misjon og evangelisering. Motiveringen var å motvirke en dobbeltkjøring blant evangelikale misjons- og kirkeledere. Denne invitasjonen ble imidlertid avvist. Begrunnelsen var at tiden ennå ikke var moden for et slikt skritt fordi mange oppfattet Lausanne-bevegelsen som mer representativ og samlende enn WEF. Imidlertid ble det vedtatt et forslag om å opprette en ny samarbeidskommisjon for å drøfte den videre kontakten med andre evangelikale verdensorganisasjoner, først og fremst WEF, men her tenkes nok også på f.eks. IFES og World Vision, selv om disse ikke er nevnt spesielt. For enkelte var det nok en skuffelse at det ikke kom til en sammenslåing av WEF og Lausanne-bevegelsen. Men her var stemningen helt klar. Imidlertid må det noteres av WEF er i stadig forandring, — ikke minst under påvirkning fra Lausanne-bevegelsen. Både når det gjelder teologisk bredde f.eks. innen sosial-etikken og når det gjelder innflytelse fra kirkeledere utenom USA, er det en ny åpenhet å merke.

Hittil har Lausanne-bevegelsen hatt fire underkommisjoner, en for teologi og undervisning med John Stott som leder, en for strategi med Peter Wagner som formann, en for forbønnsstjenesten og en for kommunikasjon. Disse vil nå bli omorganisert. Istedet for teologi og strategi-gruppene vil det bli utformet en ny spesial-komite som skal kombinere teologi og strategidrøftinger. Dette faller sammen med et nordisk anliggende om ikke å lage noen kløft mellom strategi og pragmatisme på den ene siden og teologi og missiologi på den andre.

Forøvrig vil teologi-kommisjonen heretter der det er naturlig koordinere sitt arbeid i tilknytning til WEF's teologiske kommisjon. Denne kommisjonen fungerer allerede meget selvstendig i forhold til WEF forøvrig. Gruppene for forbønn og kommunikasjon vil bli omorganisert til to rådgivende komiteer for generalsekretæren. Dette for å få en forenkling av administrasjonen og gjøre arbeidet mer handlingsrettet og effektivt. Kommunikasjonskomiteen hvor Sigurd Aske spiller en sentral rolle, vil få en mann ved hovedkontoret som skal stå både for den interne informasjon innen Lausanne-bevegelsen og formidle stoff om hva som skjer av nytt innen misjon og evangelisering også utover Lausanne-bevegelsens egne kontakter.

Under Thailand-møtet var det mange som talte for en sterkere desentralisering av Lausanne-bevegelsens arbeid til nasjonale og regionale komiteer. Dette kom også med i den endelige rapporten, men da med en presisering av at slike komiteer bare bør opprettes der hvor det ikke er mulig å knytte arbeidet til allerede organiserte evangelikale komiteer, — her antagelig tenkt i første rekke Den evangeliske allianse. Her var det nok noen uenighet, men de runde formuleringene om å unngå overorganisering, kunne fungere som et kompromiss-vedtak. Ellers var det drøftinger om en navneendring av bevegelsen. Skulle en fortsatt benytte Lausanne-begrepet? Det ble ikke fattet noe vedtak. Hovedkomiteen skulle vurdere spørsmålet, men under avstemmingen kom det fram et stort flertall for nåværende navn.

Igjen og igjen blir det i kommisjonsrapporten understreket betydningen av nærmere enhet og samarbeid i evangeliseringen. Det meste av den endelige uttalelsen behandler da også dette tema fra forskjellige synsvinkler. Imidlertid gjøres det klart at det ikke er Lausanne-bevegelsen som sådan som skal gi organisatorisk uttrykk til denne enheten og dette samarbeidet, men at kontakten og impulsene fra Lausanne-fellesskapet kan fremme visjonen og stimulere til samarbeid lokalt og regionalt der dette er tjenlig.

Det er særlig innen to områder at samarbeidsproblematikken tas opp. For det første i forholdet mellom lokale menigheter og kirker på den ene siden og misjonsselskaper og spesialorganisasjoner på den andre, (church and para-church relations). For det andre dreier diskusjonene seg om forholdet mellom kirke og misjon, mellom sendemenigheter og mottaker-kirker.

I kommisjonsvedtaket i plenum blir det pekt på at en ved oppstartingen av nytt arbeid må passe på å knytte forbindelser med det arbeidet som allerede drives av evangelikale organisasjoner eller kirker på stedet. Dersom disse ikke er villige til samarbeid eller når det ikke forefinnes noe samarbeidsorgan, bør en likevel være innstilt på maksimalt samarbeid framfor å starte opp på egen hånd. Det er klart at disse uttalelsene først og fremst er innsiktet på å begrense endel av de mer amerikansk-pregede tverrkirkelige spesialorganisasjonene som ofte opererer til stor skade for det lokale kirkelige arbeidet. I denne sammenheng presiseres det at alle som arbeider i slike spesial-organisasjoner også må være medlemmer av en menighet og finne sin plass i en lokal kirkesammenheng. Lokalmenighetens avgjørende og sentrale stilling understrekes.

Når det gjelder forholdet mellom sende- og mottakermenigheter, maner dokumentet til gjensidig respekt og forståelse. Overstyring eller formynderi må ikke forekomme. En må passe på at ikke noe hindrer eller svekker utviklingen av det lokale lederskapet i mottakerkirkene. Det understrekes også at alle misjonsselskapene må styrke sine bånd til sendemenighetene og ikke operere fritt uten en kirkelig tilknyttet sendebase. Misjonens tjener-rolle legges det stor vekt på. Her er det ikke tale om at misjonærene skal reise hjem. Det oppmuntres til maksimal utveksling og gjensidig samarbeid i verdensevangeliseringen. Både når det gjelder personell, andre ressurser, evangeliseringsaksjoner eller utviklingsprosjekt formanes misjonsorganisasjonene til å stå sammen med de lokale kirkene. Dokumentet ber ellers om at en deler ressurser i verdenssammenheng og utforsker kanaler for et slikt samarbeid.

Dokumentet avsluttes ved en henvisning til bønnenes sentrale plass i all evangelisering. Derved understrekes igjen Lausanne-bevegelsens åndelige impuls. Ikke minst manes det til bønn for framveksten av nye ledere blant de evangelikale, og for prester i lokalmenigheter verden over som har syn for verdensmisjon. Det er vanskelig å forstå Lausanne-bevegelsens sterke innflytelse og verdi om en ikke vurderer bevegelsen som en åndsimpuls. Mye står tilbake om bevegelsen bare skulle vurderes som struktur og organisasjon. Men nettopp ved bevisst å nedskrive det organisatoriske apparatet (som dog i noen grad er helt nødvendig) ønsker LCOWE å markere at hovedsiktet er inspirasjon, informasjon og bønn for en ny felles innsats for å nå alle folk med evangeliet før Jesus kommer tilbake.